

Bozca Adadan Oltuya Selam Var Bölüm 1

– Ümran ÖZLÜK · 25 Eylül 2010

Komşuyu yine gece boyu uyku tutmamış olmalı ki ,sabah sabah bahçe duvarını saran mis koku yasemin çiçeklerinin arkasından sesleniyordu.

-'Hu komşu bütün gün körfezi seyretmek bana yetmiyor tur ayarladım ve birde adalara gidelim' diye sızlanıyordu.Ege'de doğup büyümesine rağmen ,balığın suyu araması gibi, o da hala denizi arıyordu. Ben ise denizi görebilmek için Düzce'nin Kabalak köyüne konuk gittiğimizde, dağ tepe kalmamış tırmanmıştım. En yüksek tepeye ulaşmama rağmen yetmezmiş gibi birde çıkarken ve inerken her tarafımın yara bere içinde kaldığı koca çam ağacına çıkmış ve uzun bir koyu çizgi halindeki denizi görmüştüm. Körfez bana yeterken, komşu neden hala denizi arıyordu?

Çocukken ve liseyi bitirene kadar bir akşam gaz lambası, bir akşamda elektrikle aydınlanırken, henüz yeni yeni her mahalleye veriliyorken ne tv vardı, ne de renkli dergiler ki, denizi öğreneyim... Coğrafya kitaplarındaki koyu mavi ile renklendirilmiş kaba şekilde çizilmiş denizdi gördüğüm. Ayrıca özel gün ve bayramları kutlamak için, içinde bir sandal olan gün batımı kartpostallarındaydı deniz. En büyük su olarak yaz boyu içinden çıkmadığımız su yılanı ve kurbağalarla yüzdüğümüz OLTU çayını bilirdim. Özellikle yaz boyu duru ve dizlerimizi aşmayacak kadar az akarken, baharda yatağına sığmayıp taşması hem çok korkunç hem de heyecan vericiydi. Birde kalenin yamacında kurulu olan koca değirmenin domuzluk denen koca oluklarından akan ve değirmen taşlarını döndüren suyunu çocuk kalbim duracak kadar çarparken korka korka seyredirdim. Tek derdim oluktan su gibi akmaktı. Hemen karşısında corc dediğimiz çayırdan kaynak suyu olarak çıkan, herkesin yaz kış koca sal taşlarında kil ile çamaşır yıkadıkları çerme ile yaz boyu köy yollarında ve çiftlik evimizin arkasındaki Sarıkaya dağının yamaçlarındaki çam ağaçlarının dibini kazınca suyunu içtiğimiz gözeleri görürdüm billur pınar diye. Yazları sürüyü dağa çıkartınca köylerin ortasından türkü söyler gibi çağlayarak akan köy derelerini bilirdim. Ben nere deniz nere...

Mevsim nedeniyle herkesin sahilleri boşaltmasına rağmen yinede yollar gezgincilerle doluydu. Kazdağları'na da rağbet fazlaydı. Düzenlenen turun hedefi Bozca Ada'ydı. Bozca Ada sanki Ege'nin sonu gibi... Adaya giderken sahil boyu mavi lacivert denizi ve gün batımı akşamlarıyla muhteşem Edremit körfezini ve tüm Ege'yi kucaklamış gibi boylu boyunca uzanmış olan Midilli Adası'nı seyrede seyrede gittik. İçim bir tuhaf oldu. Her gece karşılıklı ışıklarımızı görece kadar yakınız ve biz oraya vizesiz gidemiyoruz ve onlar Ayvalık ve Alibey Adasına kurulan pazar için alış verişe komşu mahalleye gider gibi sürekli gelip gidiyorlar. Rehber sordum. Sebebinin mültecileri engellemekmiş diye cevap verse de, vizenin ardında hangi stratejik bir uygulama vardı öğrenmek lazım. Tarihten notlar düştü gönlüme ve içim sızladı. Türkiye ne güzel hele, EGE bir başka güzel. Her yerinde gün batımı ayrı bir güzel. Tekrar tekrar bir kor düşüyor insanın gönlüne yeni bir aşk varmış gibi...

Ada'ya varmadan önce verilen molada Akvaryum koyunu gördüm. Ne muhteşem renkleri. Değişik tonda mavilerin oluşturduğu özel bir koydu. İnsanın içinden hemen suya atlayası ve balık gibi her bir rengin içinde kıvrım kıvrım yüzmesi geliyor. İşte o zaman komşumun ne denli haklı olduğunu anladım. İnsan gezdikçe ve gördükçe dünyası da o kadar değişik ve renkli oluyor. Egenin bağırını yara yara ilerleyen feribotla Ada'ya vardık. Ada gerçekten de adı gibi bozdu. Fazla ağaç ve göz doyuran bir yeşillik göremedik. Çünkü adada kaynak su yoktu ve ana kıydan deniz altından özel sistemle su veriliyormuş ve suyun damlası altın değerindeydi. Yaşadığımız yüzyılda su savaşları çıkarsa hiç şaşmayalım. Hem adaya yaklaşırken, hem de ada'dan karşı ana sahile bakış görüntüleri ise muhteşemdi.

Bozaca Ada'yı gezerken dikkatimizi çeken en önemli şeylerden biri de, her birine üretken anlamında olması nedeniyle değişik kadın isim verdikleri rüzgar gülü denilen rüzgar enerji santraliydi. Rehberle sordüğümüzde:

'Sevgili misafirlerimiz galiba Ayşe'yi kızdırmışlar. Bakın hiç dönmüyor. Oysa o en çalışkan rüzgar gülüydü. Hiç durduğu görülmemişti' derken hepimiz gülmüştük. Rüzgâr tribünleri sessizce dönüyorlarken, içlerinde sadece Ayşe tembel tembel duruyordu. Hem Bozca Ada'nın hem de Çanakkale'nin belirli bir bölümünün elektrik ihtiyacını karşılıyormuş. Santralın güllerinin görünüşü muhteşemdi. Ülkemizin 3.cü büyük rüzgâr enerji santraliydi ve 1.400.000 çam ağacını kurtarmıştı. Hava kirliliği de yoktu, denizde kirlenmiyordu. Üstelik kısa sürede de kendine amorti etmiş. Ülkemizin üç tarafı denizlerle kaplıyken denizlere monte edilen rüzgâr gülleriyle ülkenin elektrik ihtiyacı rahatlıkla karşılanabilir. Ege demek rüzgâr demektir. Ayrıca Kazdağları bol rüzgârlı ve dünyanın 2. oksijeni bol olan bölgesidir.